

El Truffaut: 10 anys no són res

La millor celebració del desè aniversari del Cinema Truffaut de Girona, subvencionat per l'Ajuntament de Girona i gestionat pel Col·lectiu de Crítics de Cinema, va ser veure'l ple fins a la bandera en una projecció de *Bicicleta, cullera, poma*, el documental de Carles Bosch sobre l'Alzheimer de Pasqual Maragall. Jo sempre havia assistit a sessions amb un nombre d'espectadors que podrien cabre al menjador de casa. Fins i tot els treballadors del col·lectiu semblaven desbordats i emocionats per l'allau de públic. Per a una sala modesta com el Truffaut, una gota d'aigua pura en l'oceà corromput de l'exhibició cinematogràfica, és gairebé miraculós projectar una pel·lícula taquillera. Molts títols els resulten inaccessibles i s'han de conformar amb un catàleg que, si bé inclou bones pel·lícules, donen poc joc al programador. Omplir la sala no ha de ser mai l'objectiu, però segurament caldria que la seva aposta per un model alternatiu veiés recompensat el seu bon gust amb entrades més nombroses. Aquest és un dels objectius que s'espera aconseguir amb la futura reforma de l'espai, que preveu dues sales. L'espectador del cinema en versió original no és un estoic militant, indiferent a una sala rònega amb butaques incòmodes. El Truffaut del futur hauria de ser el millor cinema de la ciutat, disposat a guanyar nous adeptes per a la causa del bon cinema. Caldria do-

Si els diaris flaquegen... documentals!

Una aposta a fons pel cinema a la xarxa és The Insider Project (www.theinsiderproject.org), una finestra oberta als documentalistes més inquietos d'arreu del món. El *webmaster* gironí Jordi Jiménez és l'autor de l'excel·lent espai web, que convida els creadors a penjar-hi les seves històries. L'objectiu del projecte, encara incipient i en versió beta, és esdevenir un catàleg audiovisual d'injustícies. Són documentals frescos, directes com un cop de puny. Ara que flaquegen i s'uniformitzen els diaris, que la seva capacitat de denúncia s'aigualeix, la xarxa obre noves esperances. El documental (sobretot a la xarxa) és una arma carregada de futur.

tar-lo dels millors sistemes de projecció digital, capaços d'adaptar-se a múltiples formats. Potser seria interessant que tingués un petit bar acollidor que generés el caliu de grups cinèfils i permetés debatre-hi les pel·lícules. Un altre assumpte seria veure si el col·lectiu que gestiona el Truffaut no s'hauria d'obrir a altres amants del cinema, ja que a alguns dels seus integrants no els hem llegit mai una crítica de cinema, llevat de les dels fulls de la sala.

L'Ajuntament ha sotmès el futur del Truffaut a un procés de participació ciutadana. Això sol passar quan una administració ja ho té tot decidit, i et deixa triar el color de les portes, o quan no té ni idea de què podria encabir en l'espai. En tot cas, cal que l'obra faci patxoca, que l'Ajuntament se'ls gastí, que no vulgui reaprofitar butaques d'aquí o projectors d'allà. Cal un Truffaut que faci goig. I sobretot, que les obres no ens deixin un any o dos (o tres) sense bon cinema.

